

A külföldi és hazai társaságok köszöntői

Az Észt Anyanyelvi Társaság nevében

Tisztelt – centenáriumát ünneplő – Magyar Nyelvtudományi Társaság! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Nagy megtiszteltetés számomra, hogy tolmácsolhatom a százéves Magyar Nyelvtudományi Társaságnak a fiatalabb észt testvértársaság, az észt Anyanyelvi Társaság (Emakeele Selts) legmelegebb üdvözlését.

85. életévében járó társaságunk Észtország függetlenné válása után jött létre. Éppen ezekben a pillanatokban, tehát ma, december elsején ünneplik a Tartui Egyetem dísztermében észt nyelvű nemzeti egyetemünk fennállásának 85. évfordulóját. Az észt Anyanyelvi Társaság egyetemünk tevékenységének első esztendejében alakult meg: 1920 április 20-án Lauri Kettunen professzor és fiatal oktatók, valamint diákok hozták létre. A mi társaságunk célkitűzése, feladatköre hasonló a Magyar Nyelvtudományi Társaságéhoz: a népnyelv gyűjtése, azaz a nyelvjárások kutatása, publikációs tevékenység végzése (a II. világháború előtt adtuk ki az Eesti Keel – Észt Nyelv – című folyóiratot, a háború után pedig a Keel ja Kirjandus – Nyelv és Irodalom – címűt, valamint a társasági évkönyvet és egyéb publikációkat), havi rendszerességgel voltak és vannak ülések, és sor került és kerül konferenciák rendezésére is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Most az új évezred első éveit éljük az egyesülő Európában. Az idén május elsejétől a mi nyelveink – melyeket kis nyelveknek szoktunk tartani – az Európai Unió hivatalos nyelvei lettek. Ezért új kihívások előtt állunk, újfajta feladatok hárulnak nyelvészeinkre. E felelősséget érezvén az észti nyelvészek az Emakeele Selts kezdeményezésére fordultak az észti kormányhoz, javasolva az észti nemzeti nyelvpolitika kidolgozását. Az említett programot 2010-ig fogadta el kormányunk az idén. Ahhoz, hogy tovább lehessen lépni, tudnunk kell, hol állunk, mit értünk el. Fel kellett térképeznünk, meddig jutott el az észti nyelvtudomány az észti nyelv kutatásában. Ezekről ad tájékoztatást az észti Anyanyelvi Társaság sorozatának, az Emakeele Seltsi Aastaraamat-nak (Az Anyanyelvi Társaság Évkönyve) a 48. kötete. Tisztelt ünneplő Társaság! Engedjék meg, hogy átadjam ezt a kötetet a Magyar Nyelvtudományi Társaságnak, illetőleg személyesen Benkő Loránd elnök úrnak az észti testvértársaság nevében, tolmácsolván Mati Erelt professzor úrnak, az Emakeele Selts elnökének legmelegebb jókívánásait is. Kívánom, hogy a Magyar Nyelvtudományi Társaság még hosszú évszázadokon át végezze sikeresen, eredményekben gazdagon munkáját a gyönyörű magyar nyelv kutatása és művelése terén.

Tõnu Seilenthal

A Societas Uralo-Altaica nevében

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A Societas Uralo-Altaica megtiszteltetésnek tekinti, hogy a Magyar Nyelvtudományi Társaság centenáriumi ünnepségére meghívást kapott. Mint e társaság ügyvezető elnöke, először is szeretném Társaságunk jókívánásait tolmácsolni. Ha egy ember olyan matuzsálemi kort él meg, mint amelyet a jubiláló Magyar Nyelvtudományi Társaság, a jókívánások az egészségére vonatkoznak, hogy aztán mindjárt az ünnepelt becses állapota iránt érdeklődjünk. De még a németországi távoli rokonok számára is olyan fiatalnak, modernnek és életerőtől duzzadónak hat a mai ünnepelt, hogy jövőjét illetően nincs okunk aggódni, ezért egyszerűen csak azt akarom mondani: Csak így tovább!

A Societas Uralo-Altaica mindenekelőtt azért érzi megtisztelve magát, mert – ha jól látom – a jelenlevők között az egyetlen nem finnugor gratuláló. Társaságunk nevében köszönöm ezt a megbecsülést. Gesztusukat a németországi hungarológiai és finnugrisztikai kutatások és társaságunk ezen területen kifejtett tevékenysége elismeréseként értékeljük, és büszkék vagyunk erre az elismerésre.

A Societas Uralo-Altaica két évvel ezelőtt ünnepelte fennállásának ötvenedik évfordulóját, így a Magyar Nyelvtudományi Társasághoz képest meglehetősen gondtalan kor gyermekének számít. A világpolitikából csak a vasfüggöny felszámolását élte meg, a tudományban csak néhány kisebb összeütközésnek volt szemtanúja. Ilyen a finnugor vokalizmus kérdése, vagy a máig tartó vita arról, hogy az altáji nyelvek között rokon viszony van-e, vagy csak nagyon élénk és intenzív kapcsolatban voltak egymással. Egészen más a helyzet a Magyar Nyelvtudományi Társaság esetében: a Monarchia korában alakult, átélte az első világháborút, Trianon következményeit, a második világháborút, a kommunista időket, a rendszerváltást és az Európai Unióhoz való csatlakozást. Tudománytörténetileg a Magyar Nyelvtudományi Társaság az „ugor-török háború” utáni időszak gyermeke: bár Vámbéryt megcáfolták, nem győzték meg. Ez a tudományos társaság számos társadalmi változást élt túl, nyilván sérüléseket is szenvedve, mégis töretlenül aktív és termékeny tudott maradni. A kívülállók tisztelete illeti mindazokat, akik a Társaságot életerővel, energikusan irányították és fenntartották!

Mindezek ismeretében nem csoda, hogy a mi társaságunk magyar részvétel nélkül aligha jött volna létre, vagy legalábbis nem vált volna azzá, ami. Itt szeretnék azokra a tagokra utalni, akik Önöknél és nálunk is elkötelezték magukat. De a mi társaságunk történetét, csakúgy, mint az Önökét, még nem írták meg, bár a Magyar Nyelv legutóbbi számában olvastam róla, hogy Önök már elkezdték ezt a munkát. Szeretnék valakit ezen a helyen név szerint is megemlíteni. Wolfgang Schlachtert, az Önök társaságának tiszteleti tagját, akinek a nyolcvanas években közvetlen munkatársa voltam, és aki gyakran mesélt az Önök társaságáról. Németországban sajnos ritka az olyan szakember, mint amilyen ő volt, aki a hungarológia és a finnugor nyelvészet területén is otthonosan mozgott. Én abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy az ő utód-utódja lehetek, és Göttingenben már egyet s mást megmozgattam, hogy az ő színvonalát újra elérhessük. Egy kisebb lépés már mindenesetre megtörtént: a Societas Uralo-Altaica-nak újra Göttingen (vagy magyarosan szólva: Göttinga) ad otthont.

Száz éve kutatják Önök anyanyelvüket, a magyar nyelvet, azt a nyelvet, amelynek a finnugor nyelvek között a legrégebbi nyelvemlékei, a legnagyobb tradíciói vannak. Manapság, mikor a szellemtudományok súlya csökken, egyesek, akik a világot a költség és haszon alapján ítélik meg, azt gondolhatják, elég ennyi. Pedig még van mit kutatni! A finnugrisztikáról is esetenként az a benyomás alakulhat ki egyesekben, hogy már minden kérdés tisztázva van. A valóság pedig az, hogy most is napvilágot látnak jelentős hungarológiai munkák, melyeket éppen az Önök társaságának tagjai alkottak. Finnugor nyelvészként a régebbiek közül például Kniezsa István „A magyar nyelv szláv jövevényszavai” és az elmúlt tíz év számomra legfontosabb publikációja, „A magyar nyelv történeti nyelvtana” jut eszembe. Ha valaki a körülményeket valóban ismeri, az tudja, hogy legalább ugyanakkora út van még előttünk vagy Önök előtt. Arra gondolok például, mennyire szükségünk volna egy olyan szintézisre, amelyet Gombocz írt a magyar nyelv bolgár-török jövevényszavairól.

A jövőbeli munkához – melyet ezután is nagy érdeklődéssel figyelünk – kívánok Önöknek a Societas Uralo-Altaica nevében kitartást, türelmet és természetesen sok sikert. *Ad multos annos!*

Eberhard Winkler

A Finnugor Társaság nevében

A Finnugor Társaság (Suomalais-Ugrilainen Seura) szívből gratulál a 100 esztendőes Magyar Nyelvtudományi Társaságnak és örömmel nyugtázza a magyar nyelvi és a finnugrisztikai kutatások előmozdításáért végzett értékes munkáját!

Helsinki, 2004. november 28-án.

A Finnugor Társaság vezetősége

A Török Nyelvtudományi Társaság nevében

Kedves Barátaim! Szívből jövő baráti érzésekkel köszöntöm a Magyar Nyelvtudományi Társaságot századik születésnapján. Úgy hiszem, hogy a jelenlévők nagy része jól tudja, hogy a Társasághoz fűződő szálam még a II. világháború előtti időszakra nyúlnak vissza. Nagy szerencsém volt, hogy megismerkedhettem a magyar nyelvtudomány kiváló mestereivel, akiktől igen sokat tanultam. Tudományos pályafutásom első lépései is a Társasághoz kapcsolódtak: itt tartottam első előadásaimat, s első írásaim is a Társaság folyóiratában, a Magyar Nyelvben jelentek meg. Most, több mint hatvan év távlatából

visszapillantva úgy érzem, hogy nagyon nagy hálával tartozom mindazért, amit a magyar nyelvtudománytól kaptam.

Kedves Barátaim! Nagyon sajnálom, hogy a Társaság megtisztelő meghívásának nem tehettem eleget, s most nem lehetek Veletek. Szívből kívánok Valamennyiőtöknek sok sikert!

A magyar nyelvészek új nemzedékétől csak azt kérem, hogy a jövőben se felejtsek el a magyar–török nyelvviszony kutatásának ápolását. Ez mindkét nyelv történetének egyik legszebb fejezete, amelynek művelése a nyelvészeken túl népeinket is baráti szálakkal köti egymáshoz.

Hasan Eren

A Magyar Néprajzi Társaság nevében

Alapításának századik évfordulóján némi megilletődöttséggel köszöntöm a Magyar Nyelvtudományi Társaságot, tolmácsolom a testvéri – idén már 115 éves – Magyar Néprajzi Társaság tiszteletteljes üdvözlését és a következő száz esztendőre szóló jókívánságait. Ez a nagy tisztség talán nem is illet meg bennünket, mai érdemteleneket. Sokkal inkább elődeinket, a nyelvtudományban is jeleskedő mestereinket. Tény és való, hogy a néprajz és a nyelvtudomány XVIII. századi és reformkori előfutárainak munkáiban még nem vált el igazán a nyelv és a nép leírása. Reguly és a hagyatékát feldolgozó Hunfalvy Pál, sőt Munkácsi Bernát is egységében vizsgálta a nyelvet és a folklórműveltséget. Nekik a halászat műszavaira éppúgy volt gondjuk, mint a medvénekekre vagy a mondákból, mítoszokból kibontakozó világképre.

Az „ugor–török háború”-t az oldalán Budenz Józseffel megvívó Hunfalvy Pál az 1889-ben megalakult Magyar Néprajzi Társaság első elnöke lett. Munkácsi Bernát 1892–1897 között Társaságunk ügyvezető alelnöke volt, s ami talán még ennél is fontosabb: 1893–1910 között, azaz 18 éven át vett részt az Ethnographia szerkesztésében. Ez a lap az ő kezében talált magára, vált elismerten tudományos folyóirattá. Számon tartjuk, hogy Herman Ottóval válllvetve lobbizott a millenniumi falu, az ezredévi néprajzi kiállítás megrendezése és a Néprajzi Múzeum fejlesztése, méltó elhelyezése érdekében.

A Nyelvtudományi Társaság alakuló közgyűlésén elnöklő Herman Ottónak akkor már sok tapasztalata volt a tudós társaságok működésmódjáról és alapszabályairól. Bő évtizeddel korábban – amikor a Néprajzi Társaság szervezetét és működését Goldziher Ignác, Munkácsi Bernát és az antropológus Török Aurél támogatásával újraszabályozta – az akkor már nagy múltú, 1841 óta fennálló Természettudományi Társulat alapszabályát vette elő és alakította át a néprajzi kutatás jellege, igénye szerint. Amikor 1904-ben a Magyar Nyelvtudományi Társaság megalakult, a Néprajzi Társaság tagjainak többsége belépett az új Társaságba (is). Feltékenység, villongás ebből nem támadt. (Legalábbis Kósa Lászlónak a Magyar Néprajzi Társaság első száz éves történetét feldolgozó művében ez olvasható.)

A két Társaság és szakjaink XX. századi kapcsolatának története, az egymástól kapott kérdések, ösztönzések, inspirációk számbavétele hosszabb tanulmányt igényelne. Sok személyes emléket felvillantva szólt erről az eredetileg turkológusnak készülő Tálasi István, amikor a Néprajzi Társaság elnökeként a 75 esztendőes Nyelvtudományi Társaságot köszöntötte (MNy. 1980: 264–5). Név szerint is említette a XX. századi magyar nyelvtudomány néhány általa jól ismert, iskolateremtő professzorát. Én inkább nevek említése nélkül szeretném elmondani, hogy a magyar nyelvtudomány XX. századi teljesítménye lenyűgöző, és sikereinek egyik kovácsa a Magyar Nyelvtudományi Társaság. A Magyar Nyelv mint a Társaság folyóirata és a Társaság számos más kitűnő kiadványa a felhalmo-

zott ismeretek olyan tárháza, amire bízást alapozhatók a magyar nyelvtudomány újabb monográfiái, szótárai és kézikönyvei. Csak a legnagyobb elismerés hangján lehet szólni arról, hogy a hazai nyelvtudomány az utóbbi években is kitűnő kézikönyvek, tankönyvek, szótárak sorával jelentkezett, szolgálta a „művekkel élő társadalmat” (Osiris, Tinta, Akadémiai Kiadó, MTA Nyelvtudományi Intézet, az egyetemek magyar nyelvtudományi intézeteinek kiadásában).

A néprajzi, antropológiai tudományok és a nyelvtudomány kapcsolata igen sokrétű. Nem korlátozódik a népnyelv, a tájnyelv, a rétegnyelv vagy a foglalkozásokhoz kötődő szaknyelvek kérdéseire. Természetesen a dialektológia, a tájszótárak, az ÜMTsz., a táj- és népcsoport-kutatást is segítő névtan, a földrajzi nevek, tájnevek vizsgálata és a névkutatás megannyi ága közvetlenebbül hasznosul a néprajzban, mint például a grammatikai kutatások eredményei. A diakrón szemléletű néprajzi és folklorisztikai kutatás elképzelhetetlen a nyelvtörténet és kivált a szótörténet mankója nélkül. Mondhatom, hogy a történeti szógyűjtemények, a történeti és etimológiai szótárak, mindenekelőtt a TESz. és az Erdélyi Magyar Szótörténeti Tár nélkül a tárgytörténeti, művelődéstörténeti kutatás mozdulni sem tud. Évtizedek óta követelmény az anyagi kultúra történetének kutatásában (belevéve a régészet, néprajz, művészettörténet, technikatörténet művelőit) a nyelvtörténeti eredmények ismerete. A hazai etnográfiaiban a Wörter und Sachen elvét, módszerét, folyóiratát kitűnően ismerő Bátky Zsigmond óta követelmény a tárgy és a szó történetének párhuzamos vizsgálata. Az interetnikus kapcsolatok néprajzi elemzése nem nélkülözheti a nyelvi kölcsönhatások, interferenciák, a jövevényszavak ismeretét. Ez a felsorolás folytatható lenne a szociolingvisztika és a szociálintropológia egymásrautaltságával, a szemiotikai kutatásokban kialakult együttműködéssel, az etnoszemiotika hozzáadásával, sőt a kognitív nyelvtudomány és a kognitív antropológia kapcsolatával. Utóbbi még a mesterséges intelligencia alapozásával foglalkozó nyelvpszichológiai, sőt, a számítógépes nyelvészeti kutatásoknak is hasznára lehet.

Szívből kívánok a Magyar Nyelvtudományi Társaságnak és a hazai nyelvész-társadalomnak lelkes fiatalokat, felkészült utánpótlást, az elmúlt évszázadihoz méltó, az utóbbi 30-40 évihez hasonló kiugró eredményeket, hazai és nemzetközi megbecsülést, s ha lehet, a jelenleginél több anyagi és erkölcsi támogatást, jobb kutatási és működési feltételeket.

Paládi-Kovács Attila

A Magyar Irodalomtörténeti Társaság nevében

A kilencvenhárom éves Magyar Irodalomtörténeti Társaság nevében nagyrabecsüléssel köszöntöm a százesztendő Magyar Nyelvtudományi Társaságot, tisztelettel emlékezve alapító atyáira, sok erőt és sikert kívánva kombattáns vezérkarának és minden egyes nyelv-örének.

Sylvester János híres disztichonjaiban „rejte kincs”-nek, „kifolyó víz”-nek nevezi anyanyelvünket. A Trianon szele szétfűtta magyarságnak ez az elrejtett, jól őrzött nyelvkincs a közös bankbetétje, kamatos kamatja pedig magyar nyelvű megszólalásunk. A magyar állam támogatta tudományos társaságok a „rejte kincs”-őrizzők, a kifolyó víz őrizői és szabályozói. Kívánom Benkő Lorándnak, Kiss Jenőnek és nyelvünk minden kutatójának, hogy kincsre-vízre továbbra is szemesen s okosan vigyázhassanak.

Fellapoztam megszólalásomhoz két emlékkönyvet: az egyik a nagy professzor Horváth Jánosé: a „Magyar századok” 1948-ból, amelyben huszonkét szerző közül csak egyetlen egy a másik nem képviselője: Dégh Linda etnográfus. És megnéztem a legfrissebb, másik Horváth-köszöntő gyűjteményt, amely egy nyelvtudós hölgy jubileumára ké-

szült. Szerkesztette a kolléganője, s természetesen a másik nem dominál benne. A szerzők közül harmincöt a nő, a férfiak csak huszonheten vannak. Dicsőség mindőjükre, a hölgy-szerzőkre különösen! Jó tendenciának látom, hogy mind több nő vitézkedik a nyelvtudomány pástján. Amikor bölcsészhallgató voltam Szegeden, ott még csak egyetlen nyelvész „Jeanne d’Arc” volt: a fiatal, csinos Velcsov Mártonné. A félszázadon át „férfiás” magyar nyelvészet elnöiesedése vívmány és eredmény. „Mely nyelv merne versenyezni velük”?! Ők szülik és ők tanítják beszélni gyermekeinket, gyöngédség és empátia birtoklói.

A jubiláló Magyar Nyelvtudományi Társaság második évszázadához békés munkakörülményeket és „jó vitézi rezolúció”-t kívánok!

Kovács Sándor Iván

A Kőrösi Csoma Társaság nevében

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Főtitkár Úr! Hölgyeim és Uraim! A Kőrösi Csoma Társaság nevében egy jeles társaságot jöttem üdvözölni jeles évfordulóján. Száz éve alakult meg a Magyar Nyelvtudományi Társaság anyanyelvünknek és tudományának művelésére.

A Kőrösi Csoma Társaság a Magyar Nyelvtudományi Társaság nyomdokain indult el annak idején. Először 1920-ban alakult meg, hogy egyesítse mindazokat a tudósokat, akik a Kelettel foglalkoztak. A II. világháború után 1969-ben alakult újra a Magyar Tudományos Akadémia társaságaként. Első elnöke Ligeti Lajos akadémikus, az MTA alelnöke volt.

Az orientalisztikai kutatások mindig szervesen kapcsolódtak a nemzeti stúdiumokhoz, így elsősorban a magyar nyelvészeti kutatásokhoz, s hazánkban kezdetben a Kelet-kutatásnak éppen azok a területei fejlődtek, amelyek szorosan kötődtek a magyar őshaza kutatásához és a magyar nyelv eredetének a vizsgálatához.

Az orientalisztika meghonosodását a kezdetekben a nemzeti témák felé fordulás, a magyar nép és nyelv keleti kapcsolatainak kutatása ösztönözte. Ezért került elsőként a turkológia a magyarországi Kelet-kutatás középpontjába, s vezető szerepét mindmáig meg is őrizte. Ezen kutatások egyik megkoronázása volt Ligeti Lajos késői munkája, „A magyar nyelv török kapcsolatai a honfoglalás előtt és az Árpád-korban” (Bp., 1986.). A köznap szókészleten túl fontos tanúbizonyossággal szolgáltak a törzsnevek. Ezeknek a vizsgálata is számos kiváló tanulmány tárgyául szolgált. Orientalistáink nemcsak a honfoglalás kori és az az előtti nyelvi érintkezés szerepével foglalkoztak, hanem vizsgálták a XVI. és XVII. századi mintegy 150 éves hódoltság során lezajlott nyelvi folyamatokat is.

A turkológiához kapcsolódóan később a figyelem a mongolisztika, majd a mandzsú-tunguz filológia felé fordult. Tanulmány készült a magyar nyelv mongolos jövevényszavairól. Értékes tanulságokkal szolgált a még ma is nomád népek életmódjának, hiedelemvilágának vizsgálata, hiszen a honfoglaló magyarsággal hasonló körülmények között élnek. Az iranisztikai kutatások hozzáférhetővé tették a magyarokra vonatkozó forrásokat, s feltárták nyelvünk perzsa rétegét. Az arabisták is vizsgálták a magyar őstörténettel kapcsolatos kérdéseket, forrásokat adtak közre, amelyek a magyarokra és a velük érintkezésbe került török és más törzsekre vonatkoznak. Az orientalisták nem csupán a nyelvi kapcsolatokat kutatták, hanem az életmód, a mitológia, a monda- és mesekincs közös elemeit is. Követték a keleti utazók útját, megkísérelték felderíteni keleten maradt rokonaink sorsát. Vizsgálták a magyar rovásírás keleti párhuzamait, kapcsolatait. Feltárták a Keletről hozzánk érkezett népek (például a kunok, jászok) nyelvét is. Természetesen nem korlátozódtak az orientalisztikai kutatások a magyarság keleti kapcsolatainak a vizsgálatára, hanem foglalkoztak az egyes nyelvek, kultúrák legfontosabb kérdéseivel is, s így aktívan részt vettek a nemzetközi kutatásokban.

Jelképe lehet a magyar nyelvstudomány és az orientalisztika, e két tudományág szoros kapcsolatának társaságunk névadója, Kőrösi Csoma Sándor, aki – mint tudjuk – a magyar őshaza felkutatására indult el Ázsiába az Akadémia csekély anyagi támogatásával. (Később még ezt a pénzt is visszaküldte.) Az őshazát és rokonainkat ugyan nem lelte meg, de megteremtette a tibeti filológiát, elkészítette az első tibeti szótárt, úttörőként leírta a tibeti kánont. Orientalistáink ugyanígy indultak el tudományos útjukon a magyarság bölcsőjét Keleten fellelni, majd váltak a nemzetközi tudományosság kiemelkedő alakjaivá.

Kívánok a Magyar Nyelvstudományi Társaságnak sok sikert az elkövetkező száz és a további száz meg száz években. Kívánom, hogy eddig elvégzett munkájuk eredményeire támaszkodva érjenek el további sikereket a magyar nyelv, illetőleg a velünk kapcsolatban volt és levő nyelvek kutatásában, a nyelvstudomány művelésében. Korunk újabb és újabb feladatok elé állítja Önöket. Ezeknek a megoldása felér a kezdetek nehéz, de örömteli küzdelmeivel!

Sárközi Alice

A Magyar Szemiotikai Társaság nevében

Tiszteletreméltó Társaság! Őszinte tisztelettel köszöntjük a Magyar Nyelvstudományi Társaságot fennállásának 100. évfordulója alkalmából, mint a legszélesebb értelembe vett hazai nyelvstudományi érdeklődés megtestesítőjét. További hatékony, eredményes tevékenységet kívánunk. Annál inkább tehetjük ezt, mivel a mi Magyar Szemiotikai Társaságunk éppen a Magyar Nyelvstudományi Társaság szemiotikai szakosztályából alakult ki, és reményeink szerint együttműködésünk azóta is felhőtlenül mondható, sőt bizonyára folytatódik is. Ad multos annos!

Budapest, 2004. december 1.

Voigt Vilmos

The centennial celebration of the Society of Hungarian Linguistics

The Society of Hungarian Linguistics celebrated the centenary of its foundation on 1st December 2004, in the ceremonial hall of the Hungarian Academy of Sciences.

The jubilee meeting, attended by members, guests, and the general public in great numbers, was opened by Loránd Benkő, President of the Society. The presidential address was followed by a poem by Sándor Remenyik, 'The verb', performed by Ágnes Magony. The 'Pro Musica' choir of the Music Department of Eötvös Loránd University, conducted by Ákos Erdős, then sang 'We came to celebrate' by Hassler and 'A fair prayer' by Kodály. The final item of the artistic programme was the poem 'Hungarian Language' by Emil Ábrányi, recited by Ágnes Magony.

These artistic items were followed by introductory speeches. A letter of salutation written on the occasion of the centenary by Ferenc Mádl, President of the Hungarian Republic, was read out by Loránd Benkő. Szilveszter E. Vizi, President of the Hungarian Academy of Sciences, then took the floor and greeted the Society and those present on behalf of the Academy. This part of the programme was concluded by Loránd Benkő's talk entitled 'Homage to the memory of the founders'.

Then congratulatory speeches were delivered on behalf of scholarly societies from Hungary and abroad. The Estonian Mother Tongue Society (Emakeele Selts) was represented by Tõnu Seilenthal (Tartu), and the Societas Uralo-Altaica by its managing director Eberhard Winkler (Göttingen). On behalf of the Finno-Ugric Society (Suomalais-Ugrilainen Seura, Helsinki), Ulla-Maija Kulonen had sent a telegram; the former President of the Turkish Society of Linguistics, and

honorary member of the Hungarian Academy of Sciences and of the Society of Hungarian Linguistics, Hasan Eren (Ankara) had sent a letter, both of which were read out next. The jubilant Society was then greeted by President Attila Paládi-Kovács on behalf of the Hungarian Society of Ethnography, by President Sándor Iván Kovács on behalf of the Society of Hungarian Literary History, and by President Alice Sárközi on behalf of the Körösi Csoma Society. The greetings of the Society of Semiotics were sent by President Vilmos Voigt in a letter. After the congratulatory messages and addresses, General Secretary Jenő Kiss made a speech on the history of the Society, entitled 'The Society of Hungarian Linguistics is a hundred years old'.

After that, Loránd Benkő listed the new honorary members of the Society with words of appreciation on each of them, and handed over a document of their honorary membership to those of them who were present. The new honorary members of the Society are: Andrea Csillaghy and Danilo Gheno (Italy), Paul Kokla (Estonia), János Péntek (Kolozsvár, Romania), as well as László Kósa, Sándor Iván Kovács, and Attila Paládi-Kovács (Hungary).

The ten members of the Society of Hungarian Linguistics whose membership dates back to the longest time were then awarded by memorial certificates on the occasion of the centenary. They are, in the order of their joining the Society, Katalin Bartha, László Deme, Éva Bottyánfy, László Elekfi, Loránd Benkő, Stefánia Vermes, Ágota Turchányi, Éva Sal, Miklós Kázmér, and Pál Fábrián. Regrettably, only five of them were present in person. They were given the certificates by the President of the Society (except the President himself who received it from the General Secretary).

The centennial celebration was closed by Loránd Benkő's presidential concluding remarks, including acknowledgements and best wishes to all members of the Society.

In what follows, the text of the addresses, as well as Loránd Benkő's and Jenő Kiss' talks will be published.

The editors
